

Sådan blev Siedah MODIG

Lucy Stevenson Ewell
Kirkens tidsskrifter
(Baseret på en virkelig hændelse)

Siedah tog en dyb indånding og gik ind i sit nye klasseværelse. Det var den første dag i fjerde klasse.

Sidste år gik Siedah i anden klasse. Hun klarede sig så godt, at hendes skole lod hende springe tredje klasse over. Siedah glædede sig til at løse sværere matematikopgaver og læse flere bøger i fjerde klasse. Men hun var ikke glad for, at hun skulle forlade sine gamle venner.

Siedah var for bange til at tale med sine klassekammerater.

ILLUSTRATIONER: SUSAN KEETER

Da Siedah så sig omkring i lokalet, følte hun sig lille. Alle hendes nye klassekammerater så ældre og højere ud, end hun var. Hvad nu, hvis hun ikke hørte til?

Hun valgte en plads og satte sig ned. En høj pige satte sig ved siden af hende. »Hej,« sagde Siedah.

»Hvad laver du her?« spurgte pigen. »Jeg troede, at du skulle gå i tredje klasse.«

»Skolen rykkede mig en klasse op,« sagde Siedah nervøst.

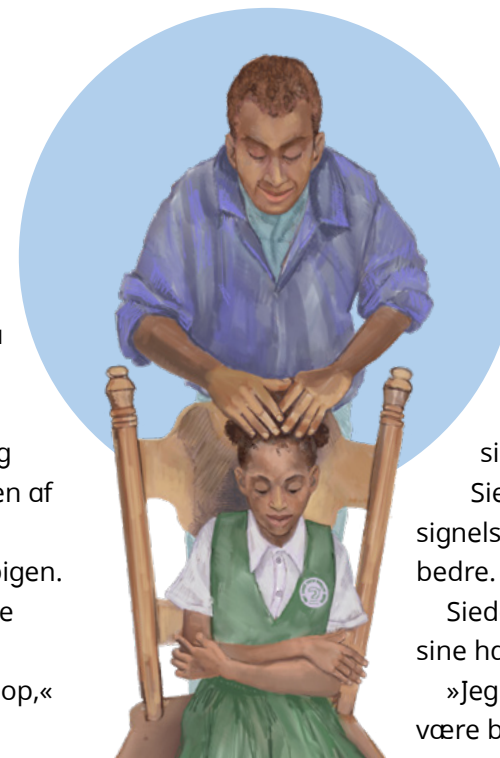
Pigen trak en sur mine. »Jeg er ligeglad med, hvor klog du er. Du er stadig bare en baby.«

Siedah havde det forfærdeligt indeni. Resten af ugen var hun for bange til at tale med nogen af sine klassekammerater. Hver gang hun hørte nogen grine eller hviske, rynkede hun panden. De sagde sikkert noget grimt om hende.

Da Siedah troede, at tingene ikke kunne blive værre, fik hun en matematikprøve tilbage. Hun fik lyst til at græde, da hun så sin karakter. Matematik var hendes yndlingsfag. Hun havde aldrig før fået så lav en karakter på en prøve.

Da Siedah kom hjem, kunne hun ikke holde sine tårer tilbage. »Jeg har ikke nogen venner,« sagde hun til sine forældre. »Jeg hører ikke til i fjerde klasse. Jeg er ikke klog nok.«

»Jeg er ked af, at det er så svært,« sagde Siedahs mor. »Men du er klog. Og du er stadig i gang med at lære.«

Siedah tørrede sine øjne. »Jeg ville ønske, at jeg kunne gå i tredje klasse i stedet for.«

Far var stille et øjeblik. »Kunne du tænke dig en præstedømmevelsignelse?« spurgte han.

Siedah nikkede. Måske ville en velsignelse fra far hjælpe hende til at få det bedre.

Siedah satte sig på en stol, og far lagde sine hænder på hendes hoved.

»Jeg velsigner dig med, at du ikke vil være bange,« sagde far. »Og jeg velsigner dig til at elske dine nye klassekammerater.

Når de lærer dig at kende, vil de også elske dig.«

En ro spredte sig i Siedah. Hun følte, at hendes fars ord var det, vor himmelske Fader ønskede, at hun skulle høre.

Efter velsignelsen hjalp mama Siedah med hendes matematikopgaver. Snart fik Siedah det lidt bedre.

Den næste dag i skolen huskede Siedah sin velsignelse og forsøgte at være modig. Hun smilede til sine klassekammerater. Når hun udviste kærlighed, var hun mindre bange for dem! Nogle af dem var endda virkelig søde. Hun arbejdede hårdt på at lære, og snart blev hendes karakterer også bedre.

Ved udgangen af skoleåret, havde Siedah mange venner. Hun var glad for, at vor himmelske Fader havde hjulpet hende til at være modig. Og hun var taknemmelig for, at hun altid kunne få en præstedømmevelsignelse til at hjælpe hende. ●

Denne historie fandt sted i Liberia.